

# दानिएलको पुस्तक - पचासौं नम्बर

दानियल ८ का भविष्यसूचक रहस्य उद्घाटन: पाल्मोनीको प्रकाशन

Jeff Pippenger

2024-01-14

दानिएल अध्याय आठमा, दानिएललाई बाइबलीय भविष्यवाणीका राज्यहरूको एक दर्शन दिइन्छ, र त्यसपछि उनले एक स्वर्गीय संवाद सुन्छन्, जो एक प्रश्न र एक उत्तरद्वारा प्रस्तुत गरिएको छ।

तब मैले एक पवित्रजन बोल्दै गरेको सुनेँ; अनि बोलिरहेका ती पवित्रजनलाई अर्का एक पवित्रजनले भने, “नित्य बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, पवित्रस्थान र सेनादल दुवैलाई पैतालामुनि कुल्चिने दिइने विषयमा भएको यो दर्शन कति समयसम्म रहनेछ?” अनि उसले मलाई भन्यो, “दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।” दानियल ८:१३, १४

पहिला बाह्र पदहरूले उक्त दर्शनलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र तेह्रौँ र चौधौँ पदहरूले अर्को दर्शनलाई चिनाउँछन्। जसरी “हटाइदिनु” भनी अनुवाद गरिएका दुई भिन्न हिब्रू शब्दहरू छन्, र “पवित्रस्थान” भनी अनुवाद गरिएका दुई भिन्न हिब्रू शब्दहरू पनि छन्, त्यसरी नै दानिएल अध्याय आठमा “दर्शन” भनी अनुवाद गरिएका दुई भिन्न हिब्रू शब्दहरू पनि छन्।

“हटाइदिनु” भनेर अनुवाद गरिएका ती दुई शब्दहरूको सम्बन्धमा, एडभेन्टवादका धर्मशास्त्रीहरू दुवै शब्दलाई “हटाउनु” भन्ने अर्थमा बुझ्नुपर्छ भनी तर्क गर्छन्। “पवित्रस्थान” भनेर अनुवाद गरिएका ती दुई शब्दहरूको सम्बन्धमा, एडभेन्टवादका धर्मशास्त्रीहरू दुवै शब्दलाई “परमेश्वरको पवित्रस्थान” भन्ने अर्थमा बुझ्नुपर्छ भनी तर्क गर्छन्; अनि “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएका ती दुई शब्दहरूको सम्बन्धमा, एडभेन्टवादका धर्मशास्त्रीहरूले फेरि पनि ती दुई शब्दबीचका भिन्नताहरूलाई बेवास्ता गर्छन्। त्यो भिन्नता दानियलका लागि यति महत्त्वपूर्ण थियो कि उनले जानाजानी दुई अत्यन्त भिन्न हिब्रू शब्दहरू प्रयोग गरे, त्यसैले हामीले त्यस भिन्नतालाई पहिचान गरी कायम राख्नुपर्छ। तेह्रौँ पदमा “दर्शन” भन्ने शब्द “chazon” भन्ने हिब्रू शब्द हो, र यसको अर्थ सपना, प्रकाशन, वा दैवी वाणी—एक दर्शन—हो।

“दर्शन” भन्ने शब्द दानिएल अध्याय आठमा दस पटक आउँछ, तर यसले दुई भिन्न हिब्रू शब्दहरूलाई जनाउँछ। “Chazon,” जुन तेह्रौँ पदमा पाइन्छ, पहिलो पदमा पनि पाइन्छ, त्यसपछि दोस्रो पदमा दुई पटक, निःसन्देह तेह्रौँ पदमा, अनि पन्ध्रौँ, सत्रौँ र छब्बीसौँ पदहरूमा एक-एक पटक पाइन्छ। दानिएल अध्याय आठमा “दर्शन” भन्ने शब्द दस पटक आउँदा, तीमध्ये सात पटक प्रयोग भएको शब्द “chazon” हो, जसको सरल अर्थ “एउटा दर्शन” हो।

दानिएल अध्याय आठमा “vision” भन्ने शब्द अन्य तीन पटक जहाँ आएको छ, त्यहाँ प्रयोग गरिएको हिब्रू शब्द “mareh” हो, जसको अर्थ दृश्य; वा प्रकट रूप हो। अध्याय आठमै, हिब्रू शब्द “mareh” लाई एक पटक “vision” भनेर होइन, तर “appearance” भनेर पनि अनुवाद गरिएको छ, जसद्वारा त्यस शब्दको अर्थलाई अझ परिपूर्ण रूपमा चिन्हित गरिएको छ। दानिएलले किन दुईवटा फरक हिब्रू शब्दहरू प्रयोग गरे, जसका अर्थहरू यति निकट छन् कि अनुवादकहरूले तिनलाई एउटै शब्दसह व्यवहार गरे? के यसले कुनै फरक पार्छ?

“परमेश्वरको वचनमा प्रत्येक सिद्धान्तको आफ्नो स्थान छ, प्रत्येक तथ्यको आफ्नो अर्थ र प्रयोजन छ। अनि सम्पूर्ण संरचनाले—आफ्नो योजना र कार्यान्वयनमा—आफ्ना रचनाकारको साक्षी दिन्छ। यस्तो संरचनाको कल्पना वा निर्माण अनन्तकै मन बाहेक अरु कुनै मनले गर्न सक्दैन।” Education, 123.

दोस्रो प्रश्नको उत्तर हो—हो, दानिएलले किन त्यो भेद गन्यो भन्ने कुरा वास्तवमै महत्त्वपूर्ण छ; त्यसैले दानिएलले किन त्यो भेद गन्यो भन्ने सोध्ने पहिलो प्रश्नलाई बुझ्न खोज्नु भविष्यवाणीका विद्यार्थीको जिम्मेवारी बन्छ। “पवित्रस्थान”

भनी अनुवाद गरिएको शब्द, र “हटाइयो” भनी अनुवाद गरिएको शब्दसम्बन्धी उनले गरेका भेदहरूको अनन्त परिणामहरू छन्; त्यसो भए “दर्शन” भनी अनुवाद गरिएको शब्दको सन्दर्भमा कम महत्त्वको अपेक्षा कसैले किन गर्ने? “परमेश्वरको वचन” भित्र “हरेक तथ्य” को “आफ्नै प्रभाव” हुन्छ, र जब भविष्यवाणी “कार्यान्वित” हुन्छ, तब त्यसले भविष्यसूचक “संरचना” तथा भविष्यवाणीको पूर्तिलाई प्रभाव पार्दछ।

जब हामी आठौँ अध्यायमा “दर्शन” भन्ने शब्दलाई विचार गर्न थाल्छौं, दानिएलको गवाहीसँग “सम्बन्ध” राख्ने एउटा “तथ्य” यो हो कि दानिएल ८:१३ को प्रश्नको उत्तर “दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ” भनेर दिने को थियो।

दानिएल अध्याय आठसँग प्रत्यक्ष “सम्बन्ध” राख्ने चार तथ्यहरू छन्, जसलाई मैले यहाँ विचार गर्न चाहेको छु। तीमध्ये एउटा यो हो कि उलाइ नदीको दर्शनलाई अन्तिम दिनहरूको भविष्यवाणीको रूपमा पहिचान गरिएको छ, र यो १७९८ मा “अन्तको समय” मा “मोहोर खोलिएको” दानिएलको पुस्तकको “ज्ञान” को प्रतीक पनि हो।

“परमेश्वरको वचनको अझ धेरै निकटतापूर्वक अध्ययन गर्नु आवश्यक छ। विशेषतः दानियेल र प्रकाशलाई हाम्रो कामको इतिहासमा पहिले कहिल्यै नभएझैं ध्यान दिनुपर्छ। रोमी शक्ति र पोपसत्ताको सम्बन्धमा केही विषयहरूमा हामीले कम बोल्नुपर्ने हुन सक्छ, तर अगमवक्ताहरू र प्रेरितहरूले परमेश्वरका आत्माको प्रेरणाअन्तर्गत जे लेखेका छन्, त्यसतर्फ हामीले ध्यानाकर्षण गराउनुपर्छ। पवित्र आत्मा, अगमवाणी प्रदान गर्दा पनि र चित्रित गरिएका घटनाहरूमा पनि, विषयवस्तुलाई यसरी स्वरूप दिनुभएको छ कि मानवीय साधन दृष्टिबाट ओझेलमा राखियोस्, ख्रीष्टमा लुकाइयोस्, र स्वर्गका प्रभु परमेश्वर तथा उहाँको व्यवस्थालाई उच्च पारियोस्।

“दानियलको पुस्तक पढ। त्यहाँ चित्रित राज्यहरूको इतिहासलाई बुँदाबुँदामा स्मरण गर। त्यहाँ देखाइएका राजनेताहरू, सभाहरू, शक्तिशाली सेनाहरूलाई हेर, र परमेश्वरले मानिसहरूको घमण्डलाई नम्र तुल्याउन र मानवीय महिमालाई धूलोमा मिलाउन कसरी कार्य गर्नुभयो, त्यो देख। महान्का रूपमा केवल परमेश्वर मात्र प्रस्तुत हुनुभएको छ। अगमवक्ताको दर्शनमा उहाँलाई एक शक्तिशाली शासकलाई पतन गराउँदै र अर्कोलाई स्थापित गर्दै गरेको देखिन्छ। उहाँ ब्रह्माण्डका सम्राटका रूपमा प्रकट हुनुभएको छ, आफ्नो अनन्त राज्य स्थापना गर्न लाग्नुभएको—दिनहरूका प्राचीन, जीवित परमेश्वर, समस्त बुद्धिको स्रोत, वर्तमानका शासक, भविष्यका प्रकटकर्ता। पढ, र बुझ कि व्यर्थतामा आफ्नो प्राण उचाल्दा मानिस कति दीन, कति दुर्बल, कति क्षणभंगुर, कति भ्रमशील, कति दोषी हुन्छ।”

“यशैयाहद्वारा पवित्र आत्मा, हामीलाई परमेश्वरतर्फ, जीवित परमेश्वरतर्फ, ध्यानको प्रमुख विषयको रूपमा—ख्रीष्टमा प्रकट हुनुभएको परमेश्वरतर्फ—औल्याउनुहुन्छ। ‘हाम्रा निम्ति एउटा बालक जन्मिएको छ, हाम्रा निम्ति एउटा छोरा दिइएको छ; र शासन उहाँकै काँधमा हुनेछ; अनि उहाँको नाउँ अचम्मको, सल्लाहकार, शक्तिशाली परमेश्वर, अनन्तकालका पिता, शान्तिका राजकुमार कहलाइनेछ’ [यशैया ९:६]।”

“दानिएलले परमेश्वरबाट प्रत्यक्ष प्राप्त गरेको ज्योति विशेषतः यी अन्तिम दिनहरूका लागि दिइएको थियो। उल्टै र हिँडेकेलका किनारहरूमा, शिनारका ती महान् नदीहरूको छेउमा, उनले देखेका दर्शनहरू अहिले पूरा हुने प्रक्रियामा छन्, र भविष्यवाणी गरिएका सबै घटनाहरू चाँडै नै घटिसकेका हुनेछन्।

“दानियेलका भविष्यवाणीहरू दिइएको समयमा यहूदी राष्ट्रको अवस्थालाई विचार गर। इस्राएलीहरू बन्धुवासमा थिए, तिनीहरूको मन्दिर नाश गरिएको थियो, तिनीहरूको मन्दिर-सेवा स्थगित गरिएको थियो। तिनीहरूको धर्म बलिदानी व्यवस्थाका विधि-विधानहरूमा केन्द्रित भएको थियो। साँचो आराधनाको आत्मा गुमाइसकेका हुँदा तिनीहरूले बाह्य रूपहरूलाई नै सर्वाधिक महत्त्वपूर्ण बनाएका थिए। तिनीहरूको धार्मिक सेवाहरू अन्यजातीय परम्परा र चलनहरूले भ्रष्ट भएका थिए, र बलिदानसम्बन्धी विधिहरू पालन गर्दा तिनीहरूले छायाँभन्दा पर वस्तुस्वरूपतर्फ हेरेनन्। मानिसहरूका पापहरूको निम्ति साँचो बलि ख्रीष्टलाई तिनीहरूले चिनेनन्। बाह्य विधि-विधानहरू नै तिनीहरूको धर्मको सम्पूर्ण सार नबनोस् भनेर प्रभुले जनतालाई बन्धुवासमा पर्न दिनुभयो र

मन्दिरका सेवाहरू स्थगित गराउनुभयो। तिनीहरूका सिद्धान्त र आचरण अन्यजातीयताबाट शुद्ध पारिनु आवश्यक थियो। हृदयको सेवा पुनर्जीवित होस् भनेर विधिवत् सेवा बन्द भयो। बाह्य महिमा हटाइयो, ताकि आत्मिक कुरा प्रकट होस्।”

“तिनीहरूको बन्धुवाइको देशमा, जब मानिसहरू पश्चात्तापसहित प्रभुतर्फ फर्के, उहाँले आफूलाई तिनीहरूका सामु प्रकट गर्नुभयो। तिनीहरूसँग उहाँको उपस्थितिको बाह्य प्रतीकात्मक अभिव्यक्ति थिएन; तर धार्मिकताको सूर्यका उज्ज्वल किरणहरू तिनीहरूका मन र हृदयमा चम्किए। जब तिनीहरूले आफ्नो नम्रता र क्लेशमा परमेश्वरलाई पुकारे, उहाँका अगमवक्ताहरूलाई दर्शनहरू दिइए, जसले भविष्यका घटनाहरू प्रकट गरे—परमेश्वरका मानिसहरूलाई उत्पीडन गर्नेहरूको पतन, मुक्तिदाताको आगमन, र अनन्त राज्यको स्थापना।” Manuscript Releases, volume 16, 333-335.

उलाइ नदीको दर्शन अन्तिम दिनहरूका लागि दिइएको थियो भन्ने “तथ्य” ले अगमवाणीका विद्यार्थीलाई त्यो दर्शनमा प्रतिनिधित्व गरिएका घटनाहरूबारे के भविष्यवाणी गरिएको छ, त्यसलाई बुझ्न प्रयास गर्नुपर्ने माग गर्दछ। उलाइ नदीको दर्शनसँग सम्बन्धित अगमवाणीका “विषयहरू” “पवित्र आत्मा”द्वारा “अगमवाणी दिइने क्रममा पनि, र चित्रण गरिएका घटनाहरूमा पनि” “आकार दिइएका” थिए। कुनै अगमवक्ताले दर्शन प्राप्त गर्दा तिनीसित के भइरहेको थियो, साथै अगमवक्ताले पहिचान गरेका अगमवाणीका घटनाहरू—यी दुवैको अध्ययन गरिनुपर्छ, यस ज्ञानका साथ कि दुवै नै अन्तिम दिनहरूमा पूरा हुने कुराको अगमवाणीमूलक प्रतिनिधित्व हुन्। अधिल्लो अंशले हामीले दानियेल “सात पल्ट” को बन्दीवासमा थिए भन्ने कुरा चिनुपर्छ भनी जोड दिन्छ।

दानियेलले तिनीहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारका साढे तीन दिनको अन्त्यमा आफ्नो बन्धनलाई चिन्छन्, त्यसपछि पश्चात्तापसहित प्रभुतर्फ फर्कन्छन्, लेवीव्यवस्था अध्याय छब्बीसको प्रार्थना पूरा गर्छन्, बहुमूल्यलाई निकृष्टबाट अलग गर्छन्, र त्यसपछि प्रभुले आफूमाथि प्रकट हुनुहुँदा तितरबितर पारिएका जनहरूलाई एकत्र गर्ने आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गर्नुहुन्छ। त्यसो भए, तिनीहरूको “मुख्य ध्यानको विषय” “ख्रीष्टमा प्रकट हुनुभएको परमेश्वर” हुनुहुन्छ।

उलै नदीको दर्शनको “भार”, र ख्रीष्टद्वारा “रचित” गरिएको भविष्यसूचक सन्देशको “संरचना”मा त्यसले कसरी योगदान पुऱ्याउँछ, यही पहिलो “तथ्य” हो जसलाई हामीले संक्षेपमा विचार गरेका छौं; र उद्धृत खण्डले देखाउँछ कि हाम्रो मुख्य उद्देश्य परमेश्वरको प्रकाश हुनुपर्छ, अर्थात् “ख्रीष्टमा प्रकट गरिनुभएको” परमेश्वरको। दानिएल अध्याय आठमा, ख्रीष्टलाई यशैयाले प्रस्तुत गरेझैं प्रस्तुत गरिएको छैन, जब यशैयाले यसरी पहिचान गराए कि ख्रीष्टको “नाउँ अचम्मको, सल्लाहकार, पराक्रमी परमेश्वर, अनन्तका पिता, शान्तिका राजकुमार” कहलाइनेछ। दानिएल अध्याय आठमा, परमेश्वर ख्रीष्टमा पाल्मोनीको रूपमा प्रकट हुनुभएको छ, जसको अर्थ अचम्मको गणनाकर्ता, वा रहस्यहरूको गणनाकर्ता हो।

त्यो “तथ्य” ले “पाल्मोनी” नामको “अर्थगत प्रभाव” के हो, र त्यस नामले भविष्यवाणीको “संरचना” तथा “रूपरेखा” मा कसरी योगदान पुऱ्याउँछ, भन्ने कुरा खोजिनुपर्छ भनी माग गर्दछ। दानिएल अध्याय आठको तेस्रो “तथ्य”, जुन मान्य गरिनुपर्छ, यो हो कि त्यही अध्यायमा मिलेराइट आन्दोलनको केन्द्रीय सैद्धान्तिक स्तम्भ प्रस्तुत गरिएको छ। मिलरको सबैभन्दा उज्ज्वल रत्न पद चौधमा पाइयो, र अहिले पूरा हुने प्रक्रियामा रहेको उलाइ नदीको दर्शनमाथि त्यस “तथ्य” को “अर्थगत प्रभाव” के छ, हामीले बुझ्ने प्रयास गर्नुपर्छ।

मिलरको सपनामा, जब सन्दूक उनको कोठाको बीचमा रहेको मेजमाथि राखियो, तब त्यो सूर्यको ज्योतिसमान चम्कियो; तर अन्तिम दिनहरूमा त्यो सन्दूक अझ ठूलो हुन्छ र मिलरको मेजमाथि पहिलो पटक राखिँदा जति चम्किएको थियो, त्यसभन्दा दस गुणा बढी चम्किन्छ। उलाइ नदीको दर्शनमा—जसमा मिलेराइट आन्दोलनको केन्द्रीय स्तम्भ समावेश छ—के त्यस्तो छ, जसले अन्तिम दिनहरूमा त्यस सिद्धान्तको ज्योति दस गुणा बढाउँछ? अन्तिम दिनहरूमा के प्रकट गरिन्छ, जुन १७९८ मा अन्तको समयमा प्रकट गरिएको थिएन? उलाइ नदीको दर्शनका “घटनाहरू” के हुन्, जसबारे सिस्टर ह्वाइट भन्छिन्, “are now in the process of fulfillment?”

यदि हामी यी पहिलो तीन तथ्यहरूलाई (उलैको दर्शन, पल्मोनीको रूपमा प्रकट हुनुभएको ख्रीष्ट, र केन्द्रीय सिद्धान्तगत स्तम्भ) निष्कपटतापूर्वक एकसाथ ल्याउँछौं भने, उलै नदीको दर्शनसम्बन्धी हाम्रो अध्ययनमा प्रभाव पार्ने एउटा सरल आधारस्वीकारलाई ग्रहण गर्न हामी इच्छुक हुनुपर्छ। ती संयुक्त तथ्यहरूले हेर्न चाहनेहरूलाई यो जनाउँछन् कि सन् १७९८ मा खोलिएको सन्देश त्यस्तो सन्देश थियो, जो “समयमा टाँगिएको” थियो। भविष्यसूचक समय-भविष्यवाणीको तत्त्वविना मिलरको सन्देश अस्तित्वमै आउने थिएन।

यस अध्यायसँग सम्बन्ध राख्ने चौथो “तथ्य” यो हो कि मिलेराइटहरूले भविष्यसूचक समयको आधारमा एउटा सन्देश प्रस्तुत गरे। यस तथ्यलाई जोड दिन, तेह्रौँ र चौधौँ पदमा परमेश्वर ख्रीष्टमा “अद्भुत गणनाकर्ता” (पाल्मोनी) को रूपमा प्रकट हुनुभयो। यस दर्शनको आशय केवल चौधौँ पदका तेइस सय दिनहरूको समाप्ति सन् १८४४ को अक्टोबर २२ मा भएको हो भनी पहिचान गर्नु मात्र थियो भन्ने धारणा लिनु भनेको ख्रीष्टद्वारा पाल्मोनीको रूपमा प्रकट हुनुभएको परमेश्वरको प्रकाशमाथि पानी खन्याउनु हो।

एडभेन्टादका धर्मशास्त्रीहरूले आफ्ना कपोलकल्पित कथाहरूको परिकारमा त्यस्तो स्वाद उत्पन्न गर्न, जसले खुजली लागेका कान भएका अशिक्षितहरूलाई एडभेन्टादको केन्द्रीय स्तम्भसँग सम्बन्धित सत्यताहरूको विषयमा चिन्तित हुनबाट रोकिराख्नेछ भन्ने उनीहरूले निर्धारण गरेका छन्, दानिएल अध्याय आठको तेह्रौँ पदको प्रश्नको महत्त्वलाई गाड्न परिश्रमपूर्वक काम गरेका छन्।

“सबैभन्दा बढी अरू सबैभन्दा माथि जुन धर्मशास्त्रीय वचनले एडभेन्ट विश्वासको आधार र केन्द्रीय स्तम्भ दुवैको काम गरेको थियो, त्यो घोषणा यस प्रकार थियो, ‘दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।’ [दानियेल ८:१४.] प्रभुको चाँडै आगमनमा विश्वास गर्ने सबै विश्वासीहरूका लागि यी परिचित शब्दहरू थिए। हजारौँको मुखबाट यो भविष्यवाणी उनीहरूको विश्वासको संकेत-वाक्यका रूपमा दोहोरिन्थ्यो। यसमा अगमवाणी गरिएका घटनाहरूमा नै आफ्ना सबैभन्दा उज्ज्वल अपेक्षाहरू र सबैभन्दा प्रिय आशाहरू निर्भर छन् भन्ने भावना सबैले गरेका थिए। यी भविष्यसूचक दिनहरूको समाप्ति १८४४ को शरद् ऋतुमा हुने देखाइएको थियो। त्यसबेला, अन्य ख्रीष्टियन संसारका मानिसहरूजस्तै, एडभेन्टादीहरूले पनि पृथ्वी, वा यसको कुनै अंश, नै पवित्रस्थान हो भनी मानेका थिए। पवित्रस्थानको शुद्धीकरण भनेको अन्तिम महान् दिनका आगोहरूद्वारा पृथ्वीको शुद्धीकरण हो, र यो दोस्रो आगमनमा हुनेछ, भन्ने उनीहरूको बुझाइ थियो। त्यसैले निष्कर्ष यो निकालियो कि ख्रीष्ट १८४४ मा पृथ्वीमा फर्कनुहुनेछ।”

“तर निर्धारित समय बितिसकेको थियो, र प्रभु प्रकट हुनुभएको थिएन। विश्वासीहरूलाई थाहा थियो कि परमेश्वरको वचन असफल हुन सक्दैन; अगमवाणीसम्बन्धी उनीहरूको व्याख्यामै त्रुटि हुनुपर्थ्यो; तर गल्ती कहाँ थियो? धेरैले उतावलीपूर्वक २३०० दिनहरू १८४४ मा समाप्त भएनन् भनेर इन्कार गरेर कठिनाइको गाँठो काटिदिए। यसको निम्ति कुनै कारण दिन सकिँदैनथ्यो, केवल यति मात्र कि ख्रीष्ट उनीहरूले उहाँलाई अपेक्षा गरेको समयमा आउनुभएन। उनीहरूले तर्क गरे कि यदि अगमवाणीका दिनहरू १८४४ मा समाप्त भएका भए, तब ख्रीष्ट आगोद्वारा पृथ्वीको शुद्धीकरणमार्फत पवित्रस्थान शुद्ध गर्न फर्कनुभएको हुनेथियो; र उहाँ नआउनुभएकोले ती दिनहरू समाप्त भएका हुन सक्दैनथे।”

“यस निष्कर्षलाई स्वीकार गर्नु भनेको भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरूको पहिलेको गणनालाई त्याग्न थियो। २३०० दिनहरू आरटाक्सवर्सीसको यरूशलेमको पुनर्स्थापना र निर्माणसम्बन्धी आज्ञा ई. पू. ४५७ को शरद् ऋतुमा कार्यान्वयनमा आएको समयदेखि आरम्भ हुने ठहरिएका थिए। यसलाई प्रारम्भिक बिन्दु मानेर, दानियेल ९:२५-२७ मा उक्त अवधिको व्याख्यामा भविष्यवाणी गरिएका सबै घटनाहरूको प्रयोगमा पूर्ण सामञ्जस्य थियो। उनसत्तरी हप्ताहरू, अर्थात् २३०० वर्षमध्येका पहिलो ४८३ वर्ष, मसीह, अभिषिक्त जनसम्म पुग्नुपर्ने थियो; र ई. स. २७ मा ख्रीष्टको बप्तिस्मा तथा पवित्र आत्माद्वारा भएको उहाँको अभिषेकले त्यस निर्दिष्टीकरणलाई यथार्थरूपमा पूरा गर्‍यो। सत्तरीऔँ हप्ताको बीचमा मसीह काटिनु पर्ने थियो। उहाँको बप्तिस्मापछि साढे तीन वर्षमा, ई. स. ३१ को वसन्तमा, ख्रीष्ट क्रूसमा टाँगिनुभयो। सत्तरी हप्ताहरू, अथवा ४९० वर्ष, विशेषतः यहूदीहरूसँग सम्बन्धित हुनुपर्ने थियो। यस अवधिको समाप्तिमा, त्यस जातिले उहाँका चेलाहरूको

सतावटद्वारा ख्रीष्टको आफ्नो अस्वीकृतिलाई मुद्रित गर्‍यो, र प्रेरितहरू ई. स. 34 मा अन्यजातिहरूतर्फ फर्किए। यसरी 2300 वर्षमध्येका पहिलो 490 वर्ष समाप्त भएपछि, 1810 वर्ष बाँकी रहनेथिए। ई. स. 34 देखि 1810 वर्ष बढाउँदा 1844 पुग्छ। 'तब,' स्वर्गदूतले भने, 'पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।' भविष्यवाणीका यसअधिका सबै निर्दिष्टीकरणहरू तोकिएको समयमा निःसन्देहरूपमा पूरा भएका थिए। यस गणनाअनुसार, 1844 मा पवित्रस्थानको शुद्धीकरणसँग मेल खाने कुनै घटना घटेको देखिएन भन्ने बाहेक, सबै कुरा स्पष्ट र सामञ्जस्यपूर्ण थियो। दिनहरू त्यस समयमा समाप्त भएनन् भनेर अस्वीकार गर्नु भनेको सम्पूर्ण प्रश्नलाई अन्योलमा पार्नु, र भविष्यवाणीको स्पष्ट परिपूर्तिद्वारा स्थापित भएका निष्कर्षहरूलाई त्याग्नु थियो।"

"तर परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई महान् एडभेन्ट आन्दोलनमा अगुवाइ गर्नुभएको थियो; उहाँको शक्ति र महिमा त्यस कार्यसँग रहेको थियो, र उहाँले त्यसलाई अन्धकार र निराशामा अन्त हुन, झूटा र उन्मादी उत्तेजनाको रूपमा निन्दित हुन अनुमति दिनुहुने थिएन। उहाँले आफ्नो वचनलाई शङ्का र अनिश्चिततामा परेको अवस्थामा छोड्नुहुने थिएन। यद्यपि धेरैले अगमवाणीसम्बन्धी अवधिहरूको आफ्नो पूर्व गणनालाई परित्याग गरे, र त्यसमा आधारित आन्दोलनको शुद्धतालाई अस्वीकार गरे, तथापि अरूहरू पवित्रशास्त्रद्वारा र परमेश्वरको आत्माको साक्षीद्वारा समर्थित विश्वास र अनुभवका बुँदाहरू त्याग्न इच्छुक थिएनन्। उनीहरूले विश्वास गरे कि अगमवाणीहरूको अध्ययनमा उनीहरूले व्याख्याका स्वस्थ सिद्धान्तहरू अपनाएका थिए, र पहिले नै प्राप्त गरिसकेका सत्यहरूलाई दृढतापूर्वक समातिरहनु, तथा बाइबलीय अनुसन्धानको उही मार्गलाई निरन्तर अघि बढाउनु तिनीहरूको कर्तव्य थियो। गम्भीर प्रार्थनासहित उनीहरूले आफ्नो अवस्थालाई पुनर्विचार गरे, र आफ्नो भूल पत्ता लगाउन पवित्रशास्त्रको अध्ययन गरे। जब उनीहरूले अगमवाणीसम्बन्धी अवधिहरूको आफ्नो गणनामा कुनै त्रुटि देख्न सकेनन्, तब तिनीहरू पवित्रस्थानको विषयलाई अझ निकटतापूर्वक जाँच गर्न प्रेरित भए।" द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 409, 410.

उलाइ नदीको दर्शन पहिचान गरिएको त्यही अंशमा बहिनी ह्वाइटद्वारा हामीलाई यो जानकारी दिइएको छ कि "परमेश्वरको वचनको अझ धेरै नजिकबाट अध्ययन आवश्यक छ।" धर्मशास्त्रीहरूले The Great Controversy को अधिल्लो अंशमा रहेको "भविष्यसूचक अवधिहरू" भन्ने विषयलाई यसरी प्रस्तुत गर्नेछन्, मानौं बहिनी ह्वाइटले आफ्नो टिप्पणी सीमित गरिरहनुभएको "भविष्यसूचक अवधिहरू" भनेको तेइस सय वर्षको भविष्यवाणीभित्र प्रतिनिधित्व गरिएका पाँच भविष्यवाणीहरू नै हुन्। आखिर, उनीहरू दाबी गर्छन्, ती भविष्यवाणीहरूमध्ये चारवटा त्यस अंशमा विशेष रूपमा सम्बोधन गरिएका छन्। तर यस विषयको "अझ धेरै नजिकबाट अध्ययन" ले देखाउँछ कि बहिनी ह्वाइटका लेखनहरूमा बहुवचनमा प्रयोग गरिएको "भविष्यसूचक अवधिहरू" भन्ने पदले अझ यथार्थ रूपमा २२ अक्टोबर, १८४४ मा पूरा हुनुपर्ने दुई भविष्यवाणीहरूलाई जनाउँछ।

तेइस सय वर्षहरूको भागका रूपमा गब्रिएलले दानियलका लागि निर्दिष्ट गरेका पाँच वटा विशेष समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरू छन्। पहिलोले उनन्चास वर्षलाई चिन्हित गर्छ, जब "संकटपूर्ण समयमा सडकहरू र पर्खालहरू निर्माण गरिनेछन्।" दोस्रो, ई.पू. ४५७ को आरम्भबिन्दुबाट चार सय त्रियासी वर्षपछि ख्रीष्टको बप्तिस्मा थियो। तेस्रो उहाँको क्रूसारोपण थियो; चौथोले यहूदी राष्ट्रका लागि विशेष रूपमा अलग गरिएका चार सय नब्बे वर्षको अन्त्यमा सुसमाचार अन्यजातिहरूकहाँ जाने समयलाई चिन्हित गर्‍यो; र पाँचौं, र केवल पाँचौं, समयसम्बन्धी भविष्यवाणी, २२ अक्टोबर १८४४ मा समाप्त भयो। अधिल्ला चार समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरू १८४४ भन्दा धेरै अघिनै समाप्त भइसकेका थिए। त्यसोभए, जब सिस्टर ह्वाइटले १८४४ मा समाप्त हुने "भविष्यसूचक अवधिहरू" भन्ने बहुवचन अभिव्यक्ति प्रयोग गर्नुहुन्छ, उहाँले वास्तवमा के अर्थ लगाउनुभएको हो?

मिलेरवादीहरूको पहिलो निराशालाई सम्बोधन गर्दै, उनले त्यस प्रश्नको उत्तर पहिचान गर्छिन्:

"मैले परमेश्वरका जनहरूलाई आनन्दपूर्ण प्रतीक्षामा, आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षामा नजर लगाइरहेका देखें। तर परमेश्वरले तिनीहरूको परीक्षा गर्ने अभिप्राय गर्नुभएको थियो। उहाँको हातले भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा भएको एउटा त्रुटिलाई ढाकिदियो। आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षामा रहेका मानिसहरूले त्यो त्रुटि पत्ता लगाएनन्, र समयको विरोध गर्ने अति विद्वान् पुरुषहरूले पनि त्यसलाई देख्न सकेनन्। परमेश्वरको उद्देश्य उहाँका

जनहरूले निराशाको सामना गर्नु थियो। समय बित्यो, र आफ्ना मुक्तिदाताको आनन्दपूर्ण आशामा प्रतीक्षा गरेका मानिसहरू दुःखी र निरुत्साहित भए, जबकि येशूको प्रकट हुनुलाई प्रेम नगरेका, तर केवल डरका कारण सन्देशलाई ग्रहण गरेका मानिसहरू, अपेक्षित समयमा उहाँ नआउनुभएकोमा प्रसन्न भए। तिनीहरूको धर्मस्वीकारले हृदयलाई प्रभावित गरेको थिएन र जीवनलाई शुद्ध पारेको थिएन। समयको बिताइ यस्ता हृदयहरू प्रकट गर्नका लागि अत्यन्त उपयुक्त ठहरिएको थियो। आफ्ना मुक्तिदाताको प्रकट हुनुलाई साँच्चिकै प्रेम गर्ने दुःखी र निराश भएकाहरूलाई फर्केर उपहास गर्नेहरू तिनीहरू नै पहिले थिए। मैले आफ्ना जनहरूको परीक्षा गर्न र परीक्षाको घडीमा पछि हट्ने र फर्किनेहरू को हुन् भन्ने प्रकट गर्न तिनीहरूलाई गहिरो जाँचको परीक्षा दिनुभएकोमा परमेश्वरको बुद्धि देखें।”

“येशू र सम्पूर्ण स्वर्गीय सेना तिनीहरूप्रति सहानुभूति र प्रेमका साथ हेर्दै थिए, जसले मधुर आशाका साथ आफ्नो प्राणले प्रेम गरेका उहाँलाई देख्न लामो समयदेखि उत्कट अभिलाषा गरेका थिए। तिनका परीक्षाको घडीमा तिनलाई धारण गर्न स्वर्गदूतहरू तिनका वरिपरि मण्डराइरहेका थिए। जसले स्वर्गीय सन्देश ग्रहण गर्न उपेक्षा गरेका थिए, तिनीहरू अन्धकारमा छोडिएका थिए, र परमेश्वरको क्रोध तिनीहरूमाथि प्रज्वलित भएको थियो, किनभने उहाँले स्वर्गबाट तिनीहरूका निम्ति पठाउनुभएको ज्योति तिनीहरूले ग्रहण गर्न मानेनन्। ती विश्वासयोग्य तर निराश भएका जनहरू, जसले आफ्ना प्रभु किन आउनुभएन भनेर बुझ्न सकेनन्, अन्धकारमा छोडिएनन्। तिनीहरूलाई फेरि आफ्ना बाइबलतर्फ अगुवाइ गरियो, ताकि तिनीहरूले भविष्यसूचक कालखण्डहरूको खोजी गरून्। अंकहरूमाथिबाट प्रभुको हात हटाइयो, र भूल स्पष्ट पारियो। तिनीहरूले देखे कि भविष्यसूचक कालखण्डहरू १८४४ सम्म पुग्दछन्, र भविष्यसूचक कालखण्डहरू १८४३ मा समाप्त भए भनी देखाउनका लागि तिनीहरूले प्रस्तुत गरेका उही प्रमाणले ती १८४४ मा समाप्त हुने सिद्ध गर्‍यो।” Early Writings, २३५-२३७.

“भविष्यसूचक अवधिहरू” ती नै “भविष्यसूचक अवधिहरू” थिए, जो “१८४४ सम्म पुगेका” थिए, र जसलाई मिलेरवादीहरूले प्रारम्भमा १८४३ सम्म पुग्ने ठानेका थिए। “भविष्यसूचक अवधिहरू” जो १८४४ सम्म पुगे, “तीन भविष्यसूचक अवधिहरू” थिए, र ती सबै हबकूकका पाटीहरूमा प्रस्तुत गरिएका छन्। ती तीन अवधिमध्ये एउटा मात्र १८४४ लाई “छुन्छ”, र बाँकी दुई २२ अक्टोबर, १८४४ सम्म पुग्छन्। एक हजार तीन सय पैतीस दिन ठीक १८४४ को पहिलो दिनसम्म पुगे, जब मिलेरवादीहरूको पहिलो निराशा आइपुग्यो, र हबकूक अध्याय दुई तथा मत्ती पच्चीसमा भएको दश कन्याको दृष्टान्त—दुवैको—ढिलाइको समय आरम्भ भयो।

दानियेल अध्याय आठ, पद चौधमा उल्लिखित दुई हजार तीन सय दिनहरू २२ अक्टोबर, १८४४ सम्म पुगे, र यहूदाको दक्षिणी राज्यको विरुद्धमा भएका “सात समय” का दुई हजार पाँच सय बीस वर्षहरू पनि त्यहीँ समाप्त भए। दानियेल आठको पद तेह्रमा पाल्मोनीले आफूलाई अद्भुत गणनाकर्ताको रूपमा परिचय गराउँछन्, र त्यसपछि उनले प्रस्तुत गरेको भविष्यसूचक “संरचना” र “आकृति” मा कम्तीमा पनि परस्पर सम्बद्ध दसवटा समय-भविष्यवाणीहरू समावेश थिए।

हामी अर्को लेखमा यी सत्यहरूलाई अझ विस्तारमा विचार गर्न आरम्भ गर्नेछौं।

“ख्रीष्टले संसारलाई यस्तो पाठ दिनुभयो, जुन मन र आत्मामा कुँदिएको हुनुपर्छ। उहाँले भन्नुभयो, ‘अनन्त जीवन यही हो, कि तिनीहरूले तपाईंलाई एकमात्र सत्य परमेश्वर र येशू ख्रीष्टलाई, जसलाई तपाईंले पठाउनुभएको छ, जानून्।’ तर शैतानले मानव मनमा यसो भन्दै काम गर्छ, यो वा त्यो काम गर, अनि तिमीहरू देवताहरूझैँ हुनेछौ। छलपूर्ण तर्कद्वारा उसले आदम र हव्वालाई परमेश्वरको वचनमाथि शंका गर्न लगायो, र त्यसको स्थानमा यस्तो सिद्धान्त राख्न लगायो, जसले अपराध र आज्ञाभङ्गतर्फ डोर्‍यायो। अनि उसको कुतर्कले आज पनि अदनमा जे गरेको थियो, त्यही गरिरहेको छ। जब ख्रीष्ट हाम्रो संसारमा आउनुभयो, उहाँले आफ्नो मण्डलीको आधारका रूपमा मन्त्र माझीहरूलाई छान्नुभयो। उहाँले यी चेलाहरूलाई आफ्नो राज्य र मिशनको स्वरूप बुझाउन प्रयत्न गर्नुभयो। तर तिनीहरूको सीमित समझले उहाँमाथि अवरोध खडा गर्‍यो। तिनीहरूले शास्त्रीहरू र फरिसीहरूका भनाइहरू ग्रहण गर्दै आएका थिए, त्यसैले तिनीहरूले विश्वास गरेका धेरै कुरा असत्य थिए। अनि यद्यपि ख्रीष्टसँग

तिनीहरूलाई भन्नका लागि धेरै कुराहरू थिए, उहाँले सुनाउन चाहनुभएको धेरै कुरा तिनीहरू सुन्न असमर्थ थिए।”

“ख्रीष्टले यस समयका धर्मानुयायीहरूलाई त्रुटिपूर्ण धारणा र भावनाले यति भरिएका भेट्नुहुन्छ कि उनीहरूको मनमा सत्यका लागि कुनै ठाउँ नै छैन। दिइएको शिक्षामा शिक्षकहरूले अविश्वासी लेखकहरूको विचारधारासँग मिसावट गर्छन्। यसरी तिनीहरूले युवाहरूका मनमा जुकेका बिउ छरेका छन्। तिनीहरूले यस्ता भावनाहरू अभिव्यक्त गर्छन्, जुन न त युवाहरूका सामु, न वृद्धहरूका सामु प्रस्तुत गरिनु पर्ने हो; र तिनीहरूले कस्तो प्रकारको बिउ छरिरहेका छन्, वा त्यसको परिणामस्वरूप तिनीहरूले कस्तो कटनी बटुल्नुपर्नेछ, भन्ने कुरा कहिल्यै विचार गर्दैनन्।” Review and Herald, July 3, 1900.